

Livsforsikring, noget, der maa betragtes som meget vigtigt. Den private Livsforsikringsvirksomhed har en meget vigtig Opgave at udfylde, nemlig den at søge for Livsforsikringens Udbredelse, og man kan sige sig selv, at dette naturligvis ikke kan ske gratis. Men ogsaa kun heri har den private Livsforsikringsvirksomhed sin Eksistensberettigelse, og den har, synes det, i Virkeligheden kun meget daarligt gjort Fyldest.

Hvad Mening er der i Grunden i mindre Selskaber, der kun tegner nogle faa Millioner Kroner Forsikringssum, og fra hvilke der afgaar næsten lige saa meget? Man kunde næsten sige, at Meningen med dem kun synes at være den at være Levebrød for de dertil knyttede Personer. Men saa var det i Virkeligheden billigere at affinde sig med dem paa anden Maade, f. Eks. ved en Pension. Ikke en Gang Landets største private Selskab „Hafnia“ synes der at være nogen rigtig Mening i, set fra dette Synspunkt. Ifølge dets egen Beretning tegnede det i 1913 ca. 25 Millioner Kroner, men heraf var ifølge Forsikringsraadets Beretning de 10 Mill. Kr. tegnede i Udlandet, altsaa kun 15 Mill. Kr. i Danmark. Men Annuleringerne var samtidig ca. 13 Mill. Kr., deraf de 8 Millioner uden Godtgørelse og ca. 2 Millioner med Godtgørelse. For 1914 har man endnu ikke Forsikringsraadets Tal, men af Selskabets eget Regnskab fremgaar det, at dets Produktion er sunket til 20 Mill. Kr. og Afgangen steget til 16½ Mill. Kr., deraf 9½ Mill. Kr. uden Godtgørelse og ca. 3 Millioner med Godtgørelse. Og dette er endda det største private Selskab.

Det værste er imidlertid, at det synes, som om de andre private Selskaber paa Grund af gensidig Misundelse slet ikke kan magte den Opgave, der i første Række hviler paa dem, Livsforsikringens Udbredelse. Da der nemlig for et Par Aar siden af et enkelt Selskab blev gjort et alvorligt Forsøg i denne Retning, aabnedes der fra andre Selskaber en saadan Konkurrence mod dette Forsøg, at ikke blot dette, men den godt begyndte kraftige Udbredelse af Livsforsikringen forhindredes. Hele den ondsindede Maade, hvorpaa dette skete, vakte en for den private Livsforsikringsvirksomhed meget lidet smigrende Opmærksomhed.

Man skal have ondt ved at tænke sig nogen økonomisk sundere Tanke end den at benytte Andelsbevægelsen til Støtte for Livsforsikringens Udbredelse. Men straks, da denne Tanke kom frem og begyndte

at blive ført ud i Livet af Andels-Anstalten i Aarene 1907—10, undsaa de andre Selskaber sig ikke for at fremkomme med et meget brutalt Overfald paa dette Selskab, og Forsikringsraadet fandt sig beføjet til at gribe ind til Fordel for det angrebne Selskab og derved afværge de andre Selskabers Hensigt helt at knuse det Selskab, der kun havde til Formaal at føre Livsforsikringen videre ud i Livet paa en populær og billig Maade. Styrket ved dette fornuftige Medhold fra Myndighedernes Side kunde Anstalten kort efter virke i endnu større Omfang, idet det blev ført videre frem ved Sammenslutningen i 1911 med „Tryg“. Og Fremtiden syntes nu at ligge lys og god for denne Anstalt. Sammenslutningen blev ganske vist bekæmpet med megen Hidsighed, men i sin Fremstilling af denne Kamp skriver Forsikringsraadet i sin Beretning for 1911, trykt i 1912, at Striden „var endt med en Sejr for Andels-Anstalten“ — det staaer nederst paa Side 14. Dette Udtryk „Sejr“ synes mig nu at være noget uheldigt her, idet man ikke kan tilbageholde den Bemærkning, at det snarere skulde synes at være Raadets Opgave at hindre den Slags Stridigheder, hvis store Omkostninger dog til sidst falder tilbage paa de forsikrede, end at benytte saadanne Udtryk som „Sejr“, for det frister de andre Parter til til at tage Revanche.

Den Sejr, der blev vundet, benyttedes til en kraftig Propaganda for Livsforsikringen. Der skabtes en Organisation, som kunde præstere over et halvt Hundrede Mill. Kr. Forsikringssum aarlig, og der var meget god Udsigt til at faa Produktionsomkostningerne ned ved denne kraftige Organisations Hjælp. Dette vilde imidlertid de andre Selskaber ikke taale, de undte ikke et enkelt Selskab at præstere, hvad der var umuligt for dem selv, og jeg drister mig til at sige, at det var ret skammelige Midler, man benyttede for at faa den Mand fjernet, som stod i Spidsen for Andels-Anstalten paa det Tidspunkt, og som var Sjælen i den store Organisation, der udrettede et saa betydeligt Arbejde. I Forsikringsraadets Beretning for 1912 findes Striden omtalt i Ord som disse: „En Kamp, der ikke kan betegnes som en forretningsmæssig Konkurrence, men meget mere former sig som en Bestræbelse for at tilføje Modparten den størst mulige Skade“, eller som disse: „Forsikringsraadet, som med største Beklagelse har været Vidne til de sidste Aars lidet hyggelige Udvikling af Konkur-